

6

Kun länsi kohtaa idän

When West Meets East

Hengelliset harjoitukset sekä idässä, että lännessä, perustuvat olettamukseen, että voimme tehdä jotain päästäksemme matkalle jumalalliseen yhteyteen, kun meitä kerran on koskettanut tietoisuus, että sellainen tila on olemassa. Keskittyvä rukous on harjoitus, joka on tarkoitettu vähentämään esteitä ... valitse pyhä sana [toistettavaksi] ... 20 -30 minuuttia on minimiaika useimmille vahvistaa sisäinen hiljaisuus.¹— Thomas Keating

Kontemplatiivinen hengellisyys* on keskeinen osa esiintulevaa kirkkoa. Itseasiassa tuuli on purjeveneelle se, mitä kontemplatiivinen rukous on esiintulevalle kirkolle. Ilman sitä siinä ei ole mitään liikettä—se on kudottu esiintulevan kirkon atmosfäärin perusrakenteeseen. Sen ymmärtämiseksi, miksi tämä on niin tärkeää, on ensin ymmärrettävä kontemplatiivisen hengellisyyden dynamiikkaa. Eräs kannattaja määrittelee sen näin:

Auttaaksemme mieltämme tulemaan hiljaiseksi voimme seurata hengitystämme. Tai voimme toistaa hiljaa valittua rukouslausetta, tai sanaa.²

[*Kontemplatiivinen hengellisyys: Uskomussysteemi, joka käyttää muinaisia mietiskelyharjoituksia saamaan aikaan tietoisuudenmuutostiloja \(hiljaisuuden\).](#)

Tuo ehkä kuulostaa ensi silmäyksellä hyödylliseltä; hiljentää itsemme keskellä kiireistä ja hektistä maailmaa. Kukapa kristitty ei haluaisi löytää rauhaa ja lepoa? Tarkastelkaamme kuitenkin lähemmin tämän rukousmallin infrastruktuuria ja sen takana olevaa uskomussysteemiä. Eräs harjoitusten ohjaaja selittää, että ne, jotka täydellisesti oppivat tämän mietiskelymallin itseasiassa voivat päästä ”syvään transsitilaan,” paljolti hypnoottisen tilan kaltaiseen.³

Useimmat kristityt sanoisivat, etteivät koskaan suorittaisi hengellistä harjoitusta, joka veisi heidät syvään hypnoottiseen transsiin. Sehän on vain uusiaikalaisille, eikö niin? Voi kuitenkin olla yllätys monille, että tämä meditatiivinen tila (saatu aikaan joko toistamalla sanaa, tai lausetta, tai keskittymällä hengitykseen, tai johonkin esineeseen) on juurtunut valtavirran kristikuntaan.

Siihen viitataan usein menemisenä hiljaisuuteen, tai pyhään tilaan ja uusiaikalaiset ja katoliset munkit ovat opettaneet harjoitusta kauan aikaa. Thomas Keating, katolinen munkki, sanoo kontemplatiivisesta rukouksesta ja hiljaisuudesta seuraavaa:

Kontemplatiivinen rukous ei niinkään ole ajatusten poissaoloa, kuin irtautumista niistä. Se on mielen, sydämen, ruumiin ja tunteiden—koko olemuksemme—avaamista Jumalalle, lopulliselle Mysteerille sanojen, ajatusten ja tunteiden tuolla puolella.⁴

Kun Keating puhuu ”sisäisestä hiljaisuudesta,” hän tekee eron yksinäisyyden, eli ulkoisen

hiljaisuuden (s.o. istua puron varrella, sulkea puhelimet ja radio jne.) ja sisäisen hiljaisuuden, eli mielen hiljentämisen, välillä. Eräs kontemplatiivinen kriitikko sanoo, että mielen hiljentäminen on kuin ”panna se taukoa, tai neutraalia, vastaavaan tilaan.”⁵

Kun ulkoinen hiljaisuus on sallittu, mielen sisäinen hiljaisuus ei sitä ole. Tämän sisäisen hiljaisuuden saamiseksi mielen täytyy olla vapautettu ajatuksista ja häiriöistä ja se voidaan tehdä vain hypnoottisen toistavan harjoituksen kautta. Käsittääksemme tämän täydellisemmin tarkastelkaamme kontemplatiivisen rukouksen historiaa. Alunperin sitä harjoittivat erämaaisät kirkon varhaisilta vuosisadoilta. Daniel Goleman, itämaisen mietiskelyn puolestapuhuja, sanoo, että näiden erämaamunkkien mystiset harjoitukset muistuttivat vahvasti ”heidän hindulaisten ja buddhalaisten luostarielämään antautuneiden veljiensä mystisiä harjoituksia useissa Idän valtakunnissa.”⁶

Käytäntö jäi hämäräksi eikä siitä koskaan tullut valtavirtaa, ennenkuin vain muutama vuosikymmen sitten, kun eräs katolinen munkki nimeltä Thomas Merton toi sen ulos luostareista ja esitti paljon laajemmalle yleisölle. Katolinen pappi ja mystikko Henri Nouwen edelleen laajensi tätä kiinnostusta protestanttisiin ja jopa evankelikaalisiin piireihin. Muita, jotka näyttelivät tärkeää roolia mystisen rukouksen propagoimisessa, olivat Matthew Fox, Basil Pennington ja Thomas Keating. Yksin Pennington’in kirjaa, *Centering Prayer* (Keskittyvä rukous), myytiin yli miljoona kappaletta.

Myös paavi Johannes Paavali II osoitti mielenkiintoa käytäntöön ja edisti sen käyttöä:

Paavi Johannes Paavali on kehottanut ihmisiä ryhtymään rukoukseen, varsinkin kontemplatiivisen mallin rukoukseen.⁷

Ja toinen Vatikaanin kirkolliskokous (Second Vatican Council) vahvisti kontemplatiivisen rukouksen, kuten on ilmeistä seuraavassa lausunnossa (otettu katolisesta lähteestä):

[Toinen Vatikaanin kirkolliskokous] antoi sekä uskonnollisille, että maallikoille, uuden vapauden tunteen ja halun hengelliseen uudistukseen. ... John Main’in opetusta noudattavat keskittyvän rukouksen ja mietiskelyn ryhmät ovat auttaneet tutustuttamaan suuret määrät kristittyjä syvempään rukouselämään.⁸

Katolisten munkkien suosittelu ja itseasiassa käynnistäjä (ja katolisen johdon hyväksymä) mystinen rukousliike pitäisi olla hälyttävä jokaiselle erottamiskykyiselle kristitylle. Mielensä tyhjentämistä meditatiiviseen tilaan pääsemiseksi on kauan harjoitettu keinona ottaa yhteyttä henkimaailmaan. Samalla, kun se on yleistä itämaisessa uskonnossa, se on vierasta Raamatulle; kaikki viittaukset Raamatussa mantrarukoukseen, tai menemiseen itse aiheutettuun tietoisuuden muutostilaan, ovat tuomitsevia (Mt. 6:7, 5.Moos.18:9-14).

Tämän kirjan seuraavassa luvussa todistan mystiikan ja esiintulevan kirkon kytkennän, mutta nyt tutkikaamme lisää kontemplatiivista hengellisyyttä, jolla uskon olevan juurensa jossakin sellaisessa, johon Raamattu viittaa ennustamisena:

Älköön keskuudessasi olko ketään, joka panee poikansa tai tyttärensä kulkemaan tulen läpi, tahi joka tekee taikoja, ennustelee merkeistä, harjoittaa noituutta tai velhoutta, j oka lukee loitsuja, kysyy vainaja- tai tietäjähengiltä tahi kääntyy vainajien puoleen. Sillä jokainen, joka senkaltaista tekee, on kauhistus Herralle, ja sellaisten kauhistusten tähden Herra, sinun Jumalasi, karkoittaa heidät sinun tieltäsi. (5.Moos. 18:10-12)

Thomas Merton—Jumala jokaisessa

Thomas Merton oli maailmankuulu trappistimunkki, joka eli Gethsemani'n luostarissa Kentucky'n osavaltiossa vuodesta 1941 kuolemaansa saakka vuonna 1968. Hänen kiinnostuksensa mystiikkaan johti hänet matkalle, joka lopulta sai hänet sanomaan: ”Olen syvästi sufilaisuuden kyllästämä”⁹ sekä myös seuraavaa:

Aasia, Zen, Islam jne., kaikki nämä asiat tulivat yhteen elämässäni. Minun olisi hulluutta yrittää luoda itselleni luostarielämä sulkemalla pois kaikki nämä. Olisin vähemmän munkki.¹⁰

Merton sanoi nämä asiat, koska päätyi arvostamaan sitä mystistä osatekijää, joka näillä uskonnoilla oli, varsinkin buddhalaisuudessa. Eräässä elämänsä vaiheessa hän luuli, että hänen olisi jätettävä kristinusko tullakseen todelliseksi mystikoksi. Mutta kohdattuaan hindulaisen swamin (<http://en.wikipedia.org/wiki/Swami>) nimeltä tri Bramachari, niin Bramachari, jota Merton ”suuresti kunnioitti ja syvästi arvosti, jätti syvän vaikutuksen Merton’iin.”¹¹ Bramachari sanoi Merton’ille, että tämä voisi löytää saman mystiikan *kristillisten* mystikoiden rajoissa.¹²

Merton huomasi, että jos hänellä olisi ”avoimuus buddhalaisuudelle, hindulaisuudelle ja näille suurille aasialaisille [mystisille] perinteille”¹³ hän pystyisi sisällyttämään ne omaan kristilliseen perinteeseensä.

Merton päätyi uskomaan, paljolti Bramachari’n vaikutuksen kautta, että mietiskelyn aikana saavutettu maailma on sama uskonnosta riippumatta. On siis kysyttävä: mitä oikeastaan saavutetaan? Jos näiden eri uskontojen ihmiset saavuttavat Jumalan mietiskelyn aikana, niin Jeesuksen Kristuksen evankelimi on tarpeeton. Ja jos näin on, niin Raamattu ei ole totta sanoessaan:

Sillä yksi on Jumala, yksi myös välimies Jumalan ja ihmisten välillä, ihminen Kristus Jeesus, joka antoi itsensä lunnaiksi kaikkien edestä, josta todistus oli annettava aikanansa. (1.Tim. 2:5-6)

Kontemplatiivisen hengellisyyden taustaolettamus on uskomus, että Jumala on kaikissa asioissa ja kaikissa ihmisissä, käytännössä koko luomakunnassa (panenteismi). Merton’ia tutkiessa käy ilmeiseksi, että hän uskoi tämän:

On kunnias kohtalo olla ihmisrodun jäsen, ... Jos he kaikki [ihmiset] vain voisivat nähdä itsensä sellaisina, kuin todella ovat ... niin luulen, että suuri ongelma olisi, että me lankeaisimme maahan ja palvoisimme toisiamme....Olemuksemme keskustassa on tyhjyyden piste, jota synti ja harhat eivät ole koskettaneet, puhtaan totuuden piste.... Tämä pieni piste ... on Jumalan puhdas kirkkaus meissä. Se on jokaisessa.¹⁴

Siis koska kaikki on yhteydessä Jumalaan ja koska saavutat Jumalan (eli jumaluuden) meditatiivisissa tiloissa, olet yhdistetty kaikkeen. Sinun ei tarvitse olla raamatuntutkija nähdäksesi Merton’in teologian virheen. Mertonin ansioksi on luettu kontemplatiivisen rukouksen uudelleen löytäminen. Jos hän tahtoi tulla hyväksi buddhalaiseksi eikä nähnyt mitään ristiriitaa buddhalaisuuden ja kristinuskon välillä, niin eikö sen pitäisi olla varoitus niille, jotka uskovat kontemplatiivisen rukouksen olevan nykyajan *kuuma linja* Jumalan yhteyteen?

Harjoituksen juhlaa

Yksi vaikutusvaltaisimmista ja tunnetuimmista kontemplatiivista rukousta kannattavista *evankelikaalisista* kristityistä on Richard Foster, bestsellerin ja suuresti ylistetyn kirjan, *Celebration of Discipline (Harjoituksen juhlaa)*, tekijä. Vaikka ensimmäinen painos ilmestyi jo vuonna 1978, se on edelleen voimissaan. Sitä on myyty yli kaksi miljoonaa kappaletta¹⁵ ja *Christianity Today*-lehti nimesi sen 11. sijalle listalla: ”50 kärjessä kirjaa, jotka ovat vaikuttaneet evankelikaaleihin.”¹⁶ Monet kristilliset seminaarit ja college käyttävät sitä kursseillaan ja lukemattomat palvelutyöjärjestöt ja organisaatiot mainostavat sitä.

Kirjassa, *Celebration of Discipline*, Foster ilmaisee tukensa kontemplatiiviselle rukoukselle sanoessaan: ”Meidän kaikkien pitäisi häpeilemättä kirjoittautua harjoittelijoina kontemplatiiviseen

rukouskouluun.”¹⁷ Kirjan takakannessa Foster suosittelee lukijoille Tilden Edwards'in kirjaa. Hänen suosituksensa on todella aika paljastava. Edwards, joka on Shalem-instituutin perustaja Washington DC:ssä, sanoo, että kontemplatiivinen rukous on jotakin sellaista, joka rakentaa sillan itämaisten uskontojen ja kristinuskon välille.¹⁸ Edwards viittaa mystiikkaan puhuessaan tästä kahdenvälisestä sillasta:

Suosituimpi itämainen vaikutus Lännessä transsendenttisen mietiskelyn, hatha-joogan, taistelulajien ja monien kurssien kautta, joita on saatavana yliopistoissa itämaisista uskonnoista, on edesauttanut kristillisen apofaattisen* mystisen perinteen hiljattaista uudelleen löytämistä.¹⁹

*Apofaattinen tarkoittaa käsitystä Jumalasta, että Hänet voidaan tunkea vain sen perusteella, mitä Hän ei ole (kuten 'Jumala ei ole tunnettavissa'). Suom. huom.

Kuten Edwards, niin myös Foster omaksui tämän sillan Idän ja Lännen välillä. Ehkä voimakkain todistus tästä on se, että Foster hyväksyi Thomas Merton'in. Kirjaansa, *Devotional Classics (Hartausklassikoita)*, Foster on koonnut 52 ihmisen kirjoituksia, joista ainakin puolet on mystikoita. Foster puolustaa Merton'ia sanoen, että jopa ”yrityksissään rakentaa siltoja kuilun yli itäisen ja läntisen hengellisyyden välille” Merton ”ei milloinkaan luopunut uskostaan siihen, kuinka tärkeä on suhde Jumalaan Jeesuksen Kristuksen kautta.”²⁰ Se, mitä Foster ei ymmärrä—tai ei sano—on, että Bramachari sai Merton'in vakuutetuksi, että hänen ei tarvinnutkaan luopua toisesta pitääkseen toisen. Näin siksi, koska he uskoivat, että kaikki polut saavuttavat Jumalan. Siitä huolimatta Foster selvästi ihailee Merton'ia. Kirjassaan, *Devotional Classics*, Foster sanoo Merton'ista:

Minua ilahduttaa jatkuvasti, kuinka soveltuvia Mertonin kirjoitukset ovat siihen luostarin ulkopuoliseen elämään, jossa useimmat meistä elävät. Hänen mietiskelevästä rukouksesta antamansa ohjaus on käytännöllistä ja sopivasti ”annosteltua.”²¹

Foster uskoo, että Merton'in panos nykyajan hengellisyydelle ehkä ylittää kaikkien muiden ja että jopa ”Aasian Zen-mestarit” näkivät hänet mietiskelevän rukouksen auktoriteettina.²² Foster tunnisti Merton'in toiveen ”tehdä kontemplaation lahja kaikkien saavutettavaksi.”²³

Miksi joku, joka sanoo olevansa kristitty, kuten Foster, luettuaan ja ymmärrettyään Merton'in kannan itämaisista uskonnoista, edistää hänen ideoitaan? Foster tietää, että Merton'in edustama rukouksen laji poikkesi raamatullisesta. Hän myöntää, että Merton'in rukous oli samoilla linjoilla, kuin zen-mestareiden ja buddhalaisten munkkien ja silti hän sanoi: ”Merton innoittaa jatkuvasti lukemattomia miehiä ja naisia.”²⁴

Se tosiasia, että Foster resonoi mystisen hengellisyyden kanssa, voidaan nähdä hänen toisessa kirjassaan, *Spiritual Classics*, johon hän jälleen kerran on koonnut kirjoituksia yli 50 hartauskirjoittajalta. Mutta kun katsomme näitä kirjoittajia, ne ovat luettelo mystikoita, kuten Merton, Henri Nouwen, Julian Norwich'lainen, Richard Rolle ja Ignatius Loyola. Kun Foster kertoo lukijoille (kirjassa *Celebration of Discipline*), että kontemplatiivinen rukous on jokaista varten, hän viittaa näiden mystikoiden rukoukseen. Tutkija Ray Yungen selittää:

Foster lainaa avoimesti Merton'ia, koskien kontemplatiivisen rukouksen avuja ja etuja tuoden esiin näkemyksen, että sen kautta Jumala ”tarjoaa sinulle ymmärryksen ja valon, jonka vertaista et koskaan ole löytänyt kirjoissa, tai kuullut saarnoissa.” Kun kuitenkin kaivautuu syvemmälle ja huomaa, mitä tämä ”ymmärrys” oikeasti on, niin se saa Foster'in arvion hyvin epäilyttävään valoon.²⁵

Foster on menneisyydessä johdonmukaisesti viitannut hyväksyen mystikoihin niinä, joita meidän pitäisi ihailla. Eräs heistä, benediktiinimunkki John Main, tunnettiin käsitteestään ”mantran tie.”²⁶ Kirjassaan, *Spiritual Classics*, Foster sanoo, että Main ”ymmärsi hyvin sekä hiljaisuuden, että

yksinäisyyden arvon” ja että hän ”löysi uudelleen mietiskelyn” kauko-idästä uskoen, että hiljaisuus on polku universumin todellisuuteen.”²⁷ Tämä todellisuus on kuitenkin mietiskelyn kautta saavutettu muutostila. Kirja, *Spiritual Classics*, omistaa osan Main'ille ja tarjoaa suositeltavan luettelon Main'in kirjoista—taatusti tuhti annos kontemplatiivista lukijalle, joka ottaa vaarin Foster'in neuvosta.

Main selittää käsitettään ”mantran tie”:

Kuuntele mantraa, kun lausut sitä hiljaa, mutta jatkuvasti.... Jos ajatuksia, tai kuvia, tulee, ne ovat häiriöitä mietiskelyn aikana, joten palaa vain lausumaan sanaasi. Yksinkertaisesti jätä ne huomiotta ja keino jättää ne huomiotta on lausua mantraasi. Palaa mietiskelyyn uskollisesti joka aamu ja ilta 20-30 minuutin ajan.²⁸

Kun Foster sanoo Main'in ymmärtävän kontemplatiivisen rukouksen arvon, hän puhuu sellaisena, joka itse näkee siinä arvoa: muutoinhan hän ei olisi sanonut noin. Selvästikin Foster jakaa yhteisen sitoutumisen mystikoiden suuresti halajamaan sisäiseen hiljaisuuteen ja silti niin monet, hengellisen muodostamisen kautta, näkevät Foster'in evankelikaalisen kristinopin luotettavana opettajana.

Mystiikan hullaannuttama

Henri Nouwen oli todennäköisesti vieläkin vaikutusvaltaisempi, kuin Richard Foster roolissaan tuoda kontemplatiivinen hengellisyys valtavirran kristikuntaan. Nouwen oli hullaantunut sekä Merton'iin, että mystiikkaan ja silti hänen kirjojaan, *In the Name of Jesus* (Julkaistu suomeksi nimellä: *Jeesuksen nimeen: tutkisteluja kristillisestä johtajuudesta*, Sinapinsiemen 2001) ja *The Way of the Heart* (Julkaistu suomeksi nimellä: *Sydämen tie: erämaan hengellinen elämä ja sen viesti omalle ajallemme*, Kirjaneliö 1984), jotka kumpikin selvästi todistavat Nouwen'in kontemplatiivisia sympatioita, käytetään lukemattomissa seminaareissa ja kristillisissä collegeissa ja evankelikaaliset johtajat suosittelevat ja lainaavat niitä säännöllisesti. Yksi näistä johtajista on Rick Warren, joka sanoo vaimonsa Kay'n suosittelevan kirjaa, *In the Name of Jesus*. Kay Warren rakasti kirjaa niin paljon, että sanoi: ”Korostin melkein joka sanan.”²⁹ Warren jakaa vaimonsa Nouwen'in ihailun, kuten voidaan nähdä hänen verkkosivustoltaan, jossa on useita myönteisiä viittauksia Nouwen'iin.

Tuossa kirjassa Nouwen omistaa kokonaisen luvun kontemplatiiviselle rukoukselle sanoen, että tulevaisuuden johtajien täytyy siirtyä ”moraalisesta mystiseen.”³⁰ Kirjassa, *The Way of the Heart*, hän sanoo: ”Hiljainen yhden sanan toistaminen voi auttaa meitä laskeutumaan mielellä sydämeen.”³¹ Kun Nouwen sanoo sellaisia asioita, kuin siirtyminen moraalista mystiseen ja laskeutuminen mielellä sydämeen, hän kuulostaa hyvin paljon samanlaiselta, kuin ne esiintulevassa uudistuksessa, jotka sanovat, että meidän täytyy siirtyä teologiasta ja opista kokemukseen.

Kun Nouwen eräällä luennolla tapasi mystikko Andrew Harvey'n, hän kirjoitti löytäneensä Harvey'ssa ”henkiystävän.” Nouwen sanoi, että Harvey'n mystiset taipumukset houkuttelivat hänet tämän luokse.³²

On hyvin tavallista, että ne, jotka jatkuvasti harjoittavat kontemplatiivista rukousta, lopulta omaksuvat itämaisia hengellisiä vakaumuksia. Tämä näkyi Nouwen'in elämässä, kun hän viimeisessä kirjassaan, *Sabbatical Journey (Sapatinmatka)*, sanoi:

Tänä päivänä minä uskon henkilökohtaisesti, että samalla, kun Jeesus tuli avaamaan oven Jumalan taloon, niin kaikki inhimilliset olennot voivat käydä tuosta ovesta tietävätpä Jeesuksesta, tai eivät. Tänä päivänä näen kutsumuksenani auttaa jokaista ihmistä vaatimaan omaa tietään Jumalan luokse.³³

Ja kirjassaan, *Here and Now (Tässä ja nyt)*, hän sanoi:

Se Jumala, joka asuu sisäisessä pyhäkössämme, on myös se Jumala, joka asuu jokaisen inhimillisen olennon sisäisessä pyhäkössä.³⁴

Niiden luettelo, jotka ovat tasoittaneet tietä kontemplatiiviselle rukoukselle tulla evankelikaaliseen seurakuntaan, on laaja. Merton, Nouwen, Keating ja Foster ovat varmasti joitakin edelläkävijöistä, mutta on monia muitakin, jotka tarttuivat heidän opetuksiinsa ja alkoivat saarnata tätä mystistä hengellisyyttä, joka on levinnyt siihen pisteeseen, että tänä päivänä ne kristilliset kirjailijat, joilla on ainakin jonkin verran kontemplatiivista tekijää, ovat pikemmin sääntö kuin poikkeus, puhumattakaan siitä valtavasta määrästä kirjoittajia esiintulevan kirkon leirissä, jotka lähes kaikki kirjoittavat ja opettavat Merton'in universaalia rukousta.

En voi tässä yhdessä kirjani, *Faith Undone*, luvussa täysin selvittää, kuinka mystiikka on tullut kristilliseen seurakuntaan kontemplatiivisen hengellisyyden (s.o. hengellisen muodostamisen) kautta. Ellet ole lukenut Ray Yungen'in kirjaa, *A Time of Departing* ([Erottautumisen aika](#)) kehotan sinua tekemään sen. Yungen, joka on tutkinut asiaa ja kirjoittanut mystisestä mietiskelystä yli kaksi vuosikymmentä, osoittaa kuinka kattavasti kontemplatiivinen hengellisyys on tullut seurakuntaan. Ilman hyvää käsitystä tästä uskomussysteemistä sinulta voivat jäädä huomaamatta sen luopumuksen merkit, joka tänä päivänä on nopeasti valtaamassa niin suuren osan kristikuntaa.

Hengellinen muodostaminen* ja muutos

***WIKIPEDIA:n mukaan:** Hengellinen muodostaminen on koko persoonallisuuden kasvua ja kehitystä tarkoituksellisesti keskittymällä

- hengelliseen ja sisäiseen elämäänsä
- vuorovaikutuksiin toisten kanssa tavallisessa elämässä
- hengellisiin harjoituksiin (rukous, Raamatun tutkiminen, paasto, yksinkertaisuus tavoissa, yksinäisyys, tunnustaminen, palvonta, jne.).

Christianity Today'-lehden mukaan: Kristillinen hengellinen muodostaminen viittaa siten prosessiin, jonka kautta ihmiset tulevat enemmän Kristuksen kaltaisiksi ja Häneen yhdistetyiksi.

Kun aloittelin kirjoittamista kentällä 70-luvun lopulla ja 80-luvun alussa, käsitettä ”hengellinen muodostaminen” tuskin tunnettiin lukuunottamatta pitkälle erikoistuneita viittauksia katolisiin järjestöihin. Tänä päivänä sellainen henkilö on harvinainen, joka ei ole kuullut käsitettä. Seminaarikurssit hengellisessä muodostamisessa lisääntyvät nopeasti kuin kaninpoikaset. Valtavat määrät ihmisiä haluavat tulla sertifioituiksi hengellisiksi ohjaajiksi vastaamaan lukemattomien tuhansien huutoon saada hengellistä ohjausta.³⁵—Richard Foster

Siirtyminen pois Jumalan Sanan totuudesta kristinuskon mystiseen muotoon on jossakin määrin soluttautunut lähes kaikkiin evankelikaalisiin kirkkokuntiin. Harvat Raamatun opettajat näkivät tämän lumivyöryn tulevan. Nyt, kun se on käynnissä, useimmat eivät edes huomaa, että se on tapahtunut.

Paras keino ymmärtää tätä prosessia on muistella, mitä tapahtui keskiajalla, kun Raamatusta tuli *kielletty kirja*. Suuret massat olivat pimeydessä, kunnes uskonpuhdistajat käänsivät Raamatun kansankielelle. Kun Jumalan Sanan valo tuli saataville, evankeliumi taas kerran ymmärrettiin.

Uskon, että historia on toistumassa. Kun Jumalan Sana käy yhä vähemmän tärkeäksi, niin mystisten kokemusten tulva eskaloituu ja näitä kokemuksia esitetään vakuuttamaan sinisilmäiset, että kristinuskko koskee Jumalan tuntemista, koskettamista, haistamista ja *näkemistä*. Postmoderni ajattelutapa on täydellinen ympäristö *hengelliselle muodostamiselle*. Tämä termi vihjaa, että on erilaisia tapoja ja keinoja päästä lähemmäksi Jumalaa ja jäljitellä Häntä. Siitä tulee ajatus, että kun teet tiettyjä harjoituksia, voit olla enemmän Jeesuksen *kaltainen*. Hengellisen muodostamisen puolestapuhujat opettavat virheellisesti, että *kuka tahansa* voi harjoittaa näitä mystisiä rituaaleja ja löytää *Jumalan sisältään*. Omistaa suhde Jeesukseen Kristukseen ei ole edellytys. Richard Foster sanoo DVD:llä nimeltä *Be Still (Ole hiljaa)*, joka mainostaa kontemplatiivista rukousta, että kontemplatiivinen rukous on jokaista varten ja että sitä harjoittamalla ihmisestä tulee ”kannettava

pyhäkkö Jumalan läsnäololle.”³⁶

Ennemmin, kuin Jeesuksen Kristuksen ja Pyhän Hengen sisäinen asuminen, se on hengellinen muodostaminen hengellisten harjoitusten kautta, joka muka muuttaa etsijän, kun hän pääsee muutetun tietoisuuden alueelle.

Hengellisen muodostamisen liikettä mainostetaan laajalti collegeissa ja seminaareissa viimeisimpänä ja suurenmoisimpana tapana tulla hengelliseksi johtajaksi. Se opettaa ihmisille, että näin he voivat tulla läheisemmiksi Jumalan kanssa ja todella kuulla Hänen äänensä. Jopa kristilliset johtajat, joilla on pitkäaikainen maine sananopettajina, näyttävät antavan periksi. Niin tehdessään monet kristilliset johtajat leikkivät kevytmielisesti tulella ja seuraus on oleva, että tuhannet, todennäköisesti miljoonat, palavat.

Hiljaisuuteen meneminen ei ole se, joka muuttaa ihmisen elämän. Kun hyväksymme Jeesuksen Kristuksen Herrana ja sallimme Hänen muuttaa meidät, niin muutos tapahtuu.

Teidätkin, jotka ennen olitte vieraantuneet ja mieleltänne hänen vihamiehiänsä pahoissa teoissanne, hän nyt on sovittanut Poikansa lihan ruumiissa kuoleman kautta, asettaakseen teidät pyhinä ja nuhteettomina ja moitteettomina eteensä, jos te vain pysytte uskossa, siihen perustuneina ja siinä lujina, horjahtamatta pois sen evankeliumin toivosta, jonka olette kuulleet. (Kol. 1:21-23)

Meidät on sovitettu Jumalan kanssa yksin Kristuksen kuoleman (sovitus synnistä) kautta ja meidät on esitetään ”pyhinä ja nuhteettomina ja moitteettomina,” kun kuulumme Hänelle uuden syntymän kautta. Sillä ei ole mitään tekemistä töiden, rituaalien eikä mystisten kokemusten kanssa. Se on Kristuksen elämä kääntyneessä uskovassa, joka muuttaa hänet.

New Age -kristinuskko

Ajalla on tapa aiheuttaa muutosta. Ajan mittaan tapahtuu asteittaista indoktrinaatiota saaden lopulta aikaan merkittävän muutoksen. Valitettavasti näin on käynyt myös kristikunnassa. Meistä, jotka olemme eläneet tällä planeetalla puoli vuosisataa, tai kauemmin, kokemamme muutokset ovat ilmiömäisiä. Silti pohdimme, kuinka maailma on voinut muuttua niin paljon monien sitä huomaamatta.

Minusta tuli kristitty 1970-luvun lopulla. Minulle se oli kuin valon tuleminen pimeään huoneeseen. Ensi kertaa saatoin nähdä todellisuuden. Epäuskoisena olin ollut lukittu materialismin, kehitysoopin ja sekularismin maailmaan. Kun Jumalan armo veti minut Jumalan Sanan tykö, koin heräämisen. Kääntymykseni hetkestä alkaen kykenin näkemään Jumalan suunnitelman pelastaa ihmiskunta vastakohtana Saatanan suunnitelmalle pettää maailma.

Varhain 1980-luvulla tulin tietoiseksi ajattelun suuresta muutoksesta, joka lakaisi läntistä maailmaa. Ennen pimeyden maailmaan luokiteltuja uskonnollisia pakanallisia harjoituksia menneisyydestä omaksuttiin nyt tapoina ja keinoina tuoda valaistuksen aikakausi. Fysiikan asemesta se oli metafysiikkaa. Sensijaan, että olisivat uskoneet Jumalaan, ihmiset seurasivat miehiä, jotka sanoivat, että he *olivat* jumalia. Sensijaan, että olisivat palvoneet yhtä tosi Jumalaa, joka loi kaiken, he palvoivat kaikkea sitä, minkä Luoja oli tehnyt. Kaikki oli Jumala ja jopa ihminen voi tulla Jumalaksi. Jokainen hindulaisuudesta, buddhalaisuudesta ja jokaisesta itämaisen mystiikan muodosta tuotu kuviteltavissa oleva menetelmä ja terapia oli nyt muodissa. Meille kerrottiin, että valaistuksen aika oli nyt saapunut.

Niinpä nyt, kun olemme kolmannella vuosituhanella, on mielenkiintoista katsoa taaksepäin. Mitä tapahtui, kuinka tapahtui ja mitä voi olla edessä? Nämä ovat kysymyksiä, joihin Raamattu voi vastata. Lukiessamme läpi Vanhan Testamentin näemme esiintulevan mallin. Lyhyesti: kun ihmiset luopuvat Jumalasta, he palvovat mitä tahansa ja kaikkea Jumalana, jopa itseään. Saatanalla on kosmologinen yleissuunnitelma johtaa ihminen pois Jumalasta.

On monia jakeita, jotka auttavat meitä ymmärtämään, miksi itämainen mystiikka on maailmanlaajuisesti saamassa linnoitusaseman. Kiinnitä huomiota Jumalan varoitukseen Israelille profeetta Jesajan kautta:

Jaakobin heimo, tulkaa, vaeltakaamme Herran valkeudessa. Sillä sinä olet hyljännyt kansasi, Jaakobin heimon, koska he ovat täynnä Idän menoa, täynnä ennustelijoita niinkuin filistealaiset, ja lyövät kättä muukalaisten kanssa. (Jesaja 2:5-6)

Raamattu selittää, kuinka menneisyydessä Jumalan valittu kansa vieteltiin pimeyteen saamalla se omaksumaan riivaajien oppeja ”idästä.”

Varhain 1980-luvulla minulle selvisi, että itämaista uskontoa mainostettiin laajalti Lännessä jonakin uutena. Vaikka uusiaikalaiset kannattivat innokkaasti joogaa, mietiskelyä, kristalleja, henkioppaita ja mantran hokemista tapoina ja keinoina saavuttaa globaali tietoisuus ja valaistuminen, niin tuntemani tunnustavat kristityt osasivat nähdä Saatanan strategian. Ei yksikään Raamattuun uskova kristitty koskaan lankeaisi moiseen eksytykseen!

Näin oli 25 vuotta sitten. Tänä päivänä on käymässä yhä yleisemmäksi kuulla seurakunnista, jotka mainostavat kristillistä joogaa, tai kristillisistä johtajista, jotka ehdottavat, että paras tapa tehostaa rukouselämäänsä on päästä sopusointuun Jumalan kanssa toistamalla mantraa. Mitä kerran kuvailtiin New Age'na ja okkulttisena, on joissakin kristillisissä piireissä nyt hyväksyttävää.

Mitä on tapahtunut? Onko Jumala muuttanut Sanansa, vai onko kristitty luopunut siitä? Vai onko mahdollista, että Saatana on huijannut kristittyjä ja tuudittanut heidät uneen? Jokainen, joka viitsii tutkia asiaa, huomaa, että jooga ja sen kytkeä itämaiseen uskontoon on edelleen sama. Itsensä yhdistäminen maailmankaikkeuden energiaan on edelleen sen päämäärä. Kristitty voi uskoa, että jooga edistää terveyttä ja hyvinvointia, jos tahtoo, mutta tosiasiat eivät ole muuttuneet miksikään.

Minusta on hämmästyttävää, kuinka nopeasti kristinusko on muuttunut niin lyhyessä ajassa. Miksi tämä on tapahtunut? Onko sillä jotakin tekemistä Jumalan Sanan sabotoimisen kanssa? Kristityt näyttävät liittyneen yhteen New Age'n kanssa ja meillä on nyt New Age-kristinusko, josta Raamattu on aina meitä varoittanut.

Harhaileminen pois Raamatun Jumalasta seuraamaan muita jumalia on kauhistus Herralle ja tulee saamaan tuomionsa. Raamatussa ei ole ainuttakaan jaetta, joka tukisi New Age-kristinuskoa.

“Kristillinen” jooga

“Kyllä joogalle: Voiko kristitty hengittää epäjumalille uhrattua ilmaa?”³⁷ *Christianity Today* -lehden artikkelin otsikko vangitsi huomioni. Kirjoittaja aloittaa:

Kello on 19:45 arkipäivänä ja ensi kertaa tänään tietoisesti hidastan hengitystäni. Lähetän ilmaa syvälle vatsaani antaen sen nousta ja laskea kuin aalto.

Sisään ... ulos ... Yhdessä 30 ihmisen ryhmän kanssa ... käytän keuhkoni täyttävän ja niistä lähtevän ilman kiireettömiä rytmejä tuodittamaan lihakseni ja niveleni rohkeisiin asentoihin...

Vihdoin—suosikkiasentoni, joka tulee jokaisen treenin lopussa—ruumis, jonka aikana asettaudun makuulle ja rentoutan jokaisen lihaksen.³⁸

Nyt ehkä kysyt, miksi *Christianity Today* julkaisee artikkelin, joka mainostaa itämaista uskontoa? Kuitenkin artikkelin kirjoittaja sanoo olevansa evankelikaalinen uudestisyntyntynyt kristitty. Hän sanoo, että jooga vetää häntä lähemmäksi Jeesusta. Hänen omin sanoinsa:

Joogalla ei koskaan ole ollut mitään negatiivista vaikutusta minuun eikä se laukaise mitään vahingollisia uskonnollisia impulsseja. Asia on aivan päinvastoin. Ne kolme tuntia viikossa, jotka vietän joogaten ... vetävät minua lähemmäksi Kristusta.³⁹

Tämä nainen näkee joogan keinona saada yhteys Pyhään Henkeen ja sisään ja ulos

hengittämisen toistaminen on keskeistä:

Pyhää Henkeä sisään. Kaikki, mikä ei ole Jumalasta, ulos. Tule Pyhä Henki. Uudista minun mieleni. Sisään. Ulos.⁴⁰

Kristillisen joogan harjoittajat sanovat usein, etteivät voi olla petettyjä, vaikka tietävät, mitä jooga on ja mistä se tulee. Artikkelin kirjoittaja sanoo:

Innostukseni joogaan ei merkitse, että kieltäisin sen hindulaiset juuret.... Tiedän, että kovan ytimen joogit uskovat, että jooga on enemmän, kuin kuntoilua, tai rentoutusmenetelmä. Joogapuristit eivät vedä luokkia useimmilla amerikkalaisilla kuntosaleilla.⁴¹

Toisin sanoen on OK joogata, jos teet sitä vain puolitiehen, mutta ongelma onkin siinä, ettei voi olla tottelematon Jumalalle vain puolitiehen—ja demonit tietävät sen. Joten mitä Jeesus sanoisi? Voiko kristitty ottaa käyttöön hindulaisia hengellisiä harjoituksia päästäkseen lähemmäksi Raamatun Jeesusta? Minulla on vahva epäily, että ”hindulaisilla jumalilla” on ohjelma esitellä sinisilmäiset joogaajat erilaiselle Jeesukselle.

Mitä oivaltavin artikkeli tästä aiheesta tulee yllättävästä lähteestä. Artikkelin, ”Ei ole mitään kristillistä joogaa,” on kirjoittanut hindulainen joogi Baba Prem, vedavisharada -koulutettu perinteisessä gurukural -systeemissä. Kuuntele, mitä sanottavaa hänellä on kristillisestä joogasta:

Oli aika yllättävää nähdä mainoslehtisessä teksti: ”Kristillistä joogaa! Tänään torstaina illalla...” Saatoin tuntea raksutusta aivoissani. ”Kristillistä joogaa,” ajattelin. Vaikka kristityt nyt harjoittavat joogaa, en ole tietoinen mistään kristillisistä joogaa koskevista opetuksista. Jooga ei ole juutalaiskristillinen sana! ... Se on hindulainen sana, tai oikeammin sanskritin sana, vedalaisesta sivilisaatiosta. Joten kuinka me saimme ”kristillisen joogan?”...

Hindulaisuuden pitäisi vaatia takaisin koko perintönsä eikä sallia muiden ryhmien nimetä uudelleen pyhiä opetuksiaan heidän lippunsa alla, varsinkin, kun heillä ei ole noiden opetusten historiaa omassa systeemissään. Jos he haluavat ”lainata” ja sanoa tämän tulevan veljiltämme ja sisariltamme hindulaisuudessa, niin se on toinen asia.... Hindulaisuuden pitäisi vahtia, ettei sen pyhiä perinteitä vääristetä ja viedä pois.⁴²

Tämä hindulainen joogi paheksuu kristittyjä, jotka tarttuvat hindulaisuuden hengelliseen harjoitukseen ja kutsuvat sitä kristilliseksi. Hänen paheksumisensa on ymmärrettävää. Miltähän meistä tuntuisi, jos heillä olisi yhtäkkiä uusi villitys nimeltä hindulainen ehtoollinen. Sanoisimme: ”Ehtoollinen koskee Jeesusta Kristusta. Sitä ei mitenkään voi kutsua hindulaiseksi.” Kuinka traagista onkaan, että hindulainen guru näkee ongelman, mutta kristilliset johtajat eivät. Vuonna 2006, samana vuonna, kuin tämä artikkeli julkaistiin, Thomas Nelson, suurin kristillinen kustantaja, julkaisi kirjan nimeltä, *Yoga for Christians (Joogaa kristityille)* ja uskomatonta kyllä, monet palvelutyöjärjestöt ja kristilliset organisaatiot myyvät kirjaa kirjakaupoissaan!

Kontemplatiivisen hengellisyyden vaikutus

Helmikuussa 2008 *Christianity Today* julkaisi tarinan otsikolla ”The Future Lies in the Past (Tulevaisuus on menneisyydessä).” Artikkelin selitti, että ”muinainen tuleva” kirkko on nyt todellisuutta. Ingressitekstissä luki ”Lost Secrets of the Ancient Church: How evangelicals started looking back to move forward (Muinaisen kirkon kadonneet salaisuudet: Kuinka evankelikaalit alkoivat katsoa taaksepäin päästäkseen eteenpäin).” Artikkelin alkaa näin:

Viime keväänä jotakin liikehti Wheaton College'n Billy Graham -keskuksen valkoisen tornin alla. Kirjava ryhmä nuoria ja nättejä, leukapartaisia ja lävistettyjä, valkotukkaisia ja silmälasipäisiä täytti Barrows -salin. He yhdistivät äänensä virsiin

“the saints who nobly fought of old” ja “mystic communion with those whose rest is won.” ...eräs puhuja kertoi riemullisesti uutisen, että Liberty-yliopisto oli huomionnut paastonajan liturgisen kauden.... Mitä oikein oli menossa tässä pragmaattisten evankelioimismenetelmien ja asiattomuuksia suvaitsemattoman, takaisin Raamattuun -konservatismiin pyhäkössä? Olivatko katoliset kaapanneet vallan? ⁴³

Tämän Wheaton'issa pidetyn erityisen tapahtuman teema oli “The Ancient Faith for the Church’s Future (Muinainen usko seurakunnan tulevaisuudelle).” Artikkelijulisti, että tämä uusi sukupolvi on ”löytämässä uudelleen klassillisen kristillisen opetuksen laiminlyödyn kauneuden.” Baylor -yliopiston D. H. Williams oli myös läsnä tässä muinaistulevassa konferenssissa ja osoitti tukeaan sanomalla: ”Kuka olisi luullut vuosikymmen sitten, että yksi elinvoimaisimmista ja vakavimmista kristillisen tutkimuksen alueista 21. vuosisadan alussa olisi muinaiset kirkkoisät?”

Kutsuen konferenssia eräänlaiseksi ”aikuistumisen” mailitlopaksi artikkeli tunnusti, että tämä ”palvonnan uudistusliike” alkoi noin 30 vuotta sitten ja on saanut evankelikaalit astumaan ”uudelle vuosituhannelle syöksähtämällä menneisyyteen.... Kaikki merkit viittaavat muinaistulevan kirkon kypsymiseen.”

Artikkeli kiittää oikeutetusti Richard Foster'ia ”muinaistulevan liikkeen (s.o. kontemplatiivinen rukous/hengellinen muodostaminen) syntymisestä.” Foster toivoi voivansa tuoda kirkon ”historialliset resurssit vaikuttamaan kristittyjen hengelliseen elämään.”

Artikkeli sanoo, että nuoret esiintulevat evankelikaalit etsivät ”uudistettua kohtaamista Jumalan kanssa,” joka ylittää ”opilliset määritelmät.” Sitten esitetään kysymys:

Mitä siis tehdä? Easy sanoo tälle nuorelle liikkeelle: Lopettakaa loputon väittäminen ja kristinuskon mainostaminen ja antakaa sille ruumis ... omaksukaa symbolit ja sakramentit. Käykää vuoropuhelua ”kahden muun” historiallisen tunnustuksen kanssa: katolisuuden ja ortodoksisuuden. Tunnistakaa, että ”tie kirkon tulevaisuuteen on sen menneisyyden kautta.” Ja ottakaa käyttöön kynttilät ja suitsutus. Rukoilkaa käyttäen lectio divinaa [kontemplatiivisen rukouksen muoto]. Ottakaa käyttöön kaikki kristillisen perinteen rikkaudet, mitä voitte löytää. ⁴⁴

Artikkeli sanoo, että uuden evankelikalismien täytyy oppia ”askeettiset harjoitukset” Dallas Willard'ilta, Richard Foster'ilta ja eläviltä, harjoittavilta munkeilta ja nunnilta.”

Niille, jotka ymmärtävät Richard Foster'in ja hänen kanssaan resonovien, kuten Dallas Willard'in ja Brennan Manning'in hengellisyyttä, tämä artikkeli vahvistaa, että evankelikaalinen seurakunta on omaksunassa kontemplatiivisen hengellisyyden.

Muinaistuleva liike palata menneisyyteen (erämaaisät, munkit, mystikot jne.) eteenpäin menemiseksi merkitsee, että liikkeen johtajat tunnustavat, että ennenkuin ekumeeninen kaikkikäsittävä hengellinen ruumis voidaan toteuttaa, mystiikan on oltava sisälle tuotuna. Sillä mystinen tila, on se, jossa voi tuntea tullessaan lopulliseen yhteyteen Jumalan ja koko luomakunnan kanssa. Mutta tässä meditatiivisessa tilassa Jeesuksen Kristuksen sanoman poissulkevuus (”Minä olen tie ja totuus ja elämä; ei kukaan tule Isän tykö muutoin kuin minun kauttani.” Joh. 14:6) on vesitetty ja tingitty ja tästä syystä kontemplatiivista hengellisyyttä (s.o. muinaistulevaa uskoa) ei voida pitää raamatullisena kristinuskona.

Se, mikä hämmästyttää tässä *Christianity Today'n* artikkelissa, on, että se tunnustaa sen suunnattoman vaikutuksen, joka tällä mystisellä hengellisyydellä on ollut kristikuntaan, samalla kun useimmat kristilliset johtajat ja organisaatiot näyttävät olevan täysin tietämättömiä sen vaikutuksista ja monet edistävät sitä useinkin ottamatta aikaa todella perehtyä siihen.

Christianity Today kutsuu tätä hengellisyyttä ”tieksi kypsymiseen,” todeten tosiasian, että:

...se, että yhä useammat evankelikaalit ovat lähteneet mukaan, on syy evankeliumikristillisyyden toivolle tulevaisuudesta. Se, että he saavat hyvää ohjausta

tällä tiellä viisailta opettajilta, on syy uskoa, että Kristus ohjaa prosessia ja se, että he kohtaavat ja oppivat kanssakristityiltä kahdessa muussa suuressa tunnustuksessa, roomalais- ja kreikkalaiskatolisessa, on syy iloita rakkauden voimassa.⁴⁵

Kontemplatiivinen rukous vai kauhu?

Kontemplatiivisen rukouksen kannattajat sanovat, että kontemplatiivisen rukoukseen päämäärä on virittäytyä Jumalan kanssa ja kuulla Hänen äänensä. Richard Foster sanoo kuitenkin, että harjoittajien on oltava varovaisia. Hän myöntää, että kontemplatiivisessa rukouksessa ”me menemme syvälle hengelliselle alueelle” ja että joskus se ei ole Jumalan alue, vaikka onkin ”yliluonnollinen.” Hän myöntää, että siellä on hengellisiä olentoja ja että suojelurukous pitäisi lausua etukäteen—jotakin sellaista kuin: ”Kaikkien pimeiden pahojen henkien täytyy nyt lähteä.”⁴⁶ Missä Raamatussa löydämme sellaisen rukouksen? Missä noituudessa?

Pohdin, noudattavatko kaikki nämä nyt kontemplatiivista rukousta harjoittavat kristityt Foster'in neuvoa. Noudattavat, tai eivät, niin he ovat altistaneet itsensä hengelliselle onnettomuudelle. Missään Raamatussa meitä ei vaadita rukoilemaan suojelurukousta, *ennenkuin rukoilemme*. Se tosiasia, että Foster tunnustaa kontemplatiivisen rukouksen olevan vaarallinen ja avaavan oven langenneeseen henkimaailmaan, on hyvin paljastavaa. Mitä tämä on —rukoillaan Raamatun Jumalaa, mutta kohdataankin demoneja? Ehkä kontemplatiiviselle rukoukselle pitäisi antaa uusi nimi: *kontemplatiivinen kauhu*.

Vaikka Foster on toistuvasti sanonut, että kontemplatiivinen rukous on jokaista varten, hän riitelee itsensä kanssa sanoessaan, että se on vain valitulle ryhmälle eikä ”noviiseille.”⁴⁷ Hän sanoo, ettei jokainen ole valmis ja varustettu kuuntelemaan Jumalan ääntä ”kaiken kattavan hiljaisuuden” kautta.⁴⁸

Tämä on hämmästyttävää. Foster myöntää, että kontemplatiivinen rukous on vaarallinen ja voi viedä harjoittajansa demonien laitumille, mutta kiertää vastuun sanoen, ettei jokainen ole valmis siihen. Kysynkin, kuka sitten on valmis ja mistä hän tietää olevansa valmis? Entä kaikki nuoret esiintulevan kirkon liikkeessä? Ovatko he valmiita? Vai menevätkö he demonisiin tietoisuudenmuutostiloihin täysin tietämättöminä? Ottaen huomioon, että Foster myöntää vaaran, hän tekee suuren vahingon sanoessaan: ”Meidän kaikkien pitäisi häpeilemättä ilmoittautua kontemplatiiviseen rukoukseen.”⁴⁹

Foster'in epäsuora ilmoitus, että jokin kontemplatiivinen rukous olisi turvallinen, on hirveän väärä. Mikään kontemplatiivinen rukous ei ole raamatullinen eikä turvallinen—jopa kypsimmätkin kristilliset mystiset johtajat ovat osoittaneet olevansa alttiita sen demoniselle vetovoimalle. Thomas Merton sanoi elämänsä lopulla haluavansa olla mahdollisimman hyvä buddhalainen. Henri Nouwen sanoi elämänsä lopulla kaikkien polkujen johtavan Jumalan tykö. Siinä oli heidän elämänsä hengellinen hedelmä vuosien mystisen rukouksen harjoittamisen jälkeen.

Päättyessämme tämän luvun mystiikasta ja kontemplatiivisesta hengellisyydestä, reaalin kysymys on, että onko hiljaisuuden alue Jumalan aluetta vai Saatanan—valon vai pimeyden. Raamattu sanoo, että Saatana on hyvin petollinen ja mikä usein näyttää hyvältä, ei ole sitä lainkaan:

Eikä ihme; sillä itse saatana tekeytyy valkeuden enkeliksi. Ei ole siis paljon, jos hänen palvelijansakin tekeytyvät vanhurskauden palvelijoiksi (2.Kor. 11:14-15).

Sana okkultismi tarkoittaa kätkettyä, tai salaista. Tähän liittyy kaksi sivumerkitystä. Ensimmäinen koskee itse näiden harjoitusten käyttöön ottamista. Kautta ihmisen historian mystisiä menetelmiä on käyttänyt vain pieni määrä ihmisistä. Englanninkielen sanoja esoteric (esoteerinen) ja arcane (hämäräperäinen) on usein käytetty merkitsemään sitä tosiasiaa, että nämä harjoitukset ovat perinteisesti olleet salattuja. Okkultiset menetelmät lähes aina hyödyntävät tietoisuudenmuutostiloja, jotka on saatu aikaan pitkitetyllä keskittymisellä ja toistamisella—harjoituksella, joka pitkälti on ollut monille tuntematon ... kunnes nyt!

Toinen ja kenties tärkeämpi käsite myöntää, että fyysisen maailman takana on kätketty todellisuus ja me voimme olla vuorovaikutuksessa ja suhteessa tähän kätkettyyn hengelliseen maailmaan. Okkultistit kaikkina aikoina ja kaikissa maissa ovat yksimielisiä, että koko luomakunta

on kytetty yhteen ja että Jumala on koko luomakunnassa—siten kaikki on Jumalaa. Nämä kaksi määritelmää tiivistävät okkultismin täsmällisesti. Kontemplatiivinen rukousliike mukautuu näihin okkultismin puoliin kirjaimellisesti.

Juuri tästä syystä olen omistanut kontemplatiiviselle hengellisyydelle kokonaisen luvun kirjasta *Faith Undone*. Mystiset harjoitukset ovat tulleet seurakuntaan näiden muinaisten *kristillisten* mystikoiden kautta (*muinainen viisaus*) ja niistä on tullut liikkeellepaneva voima esiintulevalle kirkolle.